

GRETA KIISKI

Kaksi lemmenkipeää

Greta Kiiski

Kaksi lemmenkipeää

SAGA Egmont

Kaksi lemmenkipeää

Cover image: Midjourney

Copyright © 2025 Greta Kiiski and Saga Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727335674

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1. Charmikas lääkäri ruudun takana

- Eihän siinä ole mitään järkeä! Usko tuhahti ja haroi hiuksiaan.
- Vaadin, että piin likiarvo poistetaan ja että se pyöristetään.
 - Rauhoitu, vaari, Noora naurahti ja pyyhki punaisella kangasliinalla kalakeittoa miehen huulilta.
 - Miten typerää onkaan joutua opettelemaan ulkomuistista kauhea litania numerosarjoja, Usko mumisi liinan takaa.
 - Valitettavasti sinä et vain mahda matemaattisille laeille mitään, Noora puheli rauhallisesti.

Hän alkoi lusikoida valmistamaansa keittoa omaan suuhunsa. Tällaiset keskustelut vaarin kanssa olivat tavallisia. Entinen kansakoulunopettaja Usko Viitala kaivoi muistinsa kätköistä opettamiaan asioita, mutta arjen perusasiat olivat hukassa ja lähimuisti pätki.

Usko mulkoili Nooraa kulmiensa alta.

- Sinä pidät minua taas hulluna, myönnä pois.

Noora katsoi vaarinsa harmaantuneita, ohuita hiuksia, jotka olivat nousseet pääläelta pystyyn. Hän rakasti tuota ihmistä niin

paljon. Vaari ja mummi olivat asuneet samassa taloudessa Nooran perheen kanssa. He olivat olleet arjessa läsnä ja auttaneet monin tavoin.

– Etkö pidäkin? Usko tivasi ja keskeytti Nooran ajatukset. – Sinä kannatat sitä lukurimpsua niin kuin melkein kaikki muutkin maailmassa.

Noora tiesi, että vaari piti haastamisesta, niin rasittavaa kuin se joskus olikin.

– Matemaattisille faktoille kun ei oikein voi mitään.

– Minä voin todistaa, että pii saadaan mahtumaan kolmeen, Usko sanoi painokkaasti ja paukautti nyrkillä ruokapöytään.

– Haluan olla ehdottomasti ensimmäinen, joka kuulee teoriasi.

Kun Noora oli tarjoillut jälkiruoaksi vaniljakiisseliä puolukkasilmillä, hän ohjasi vaarinsa olohuoneeseen TV:n ääreen. Usko tykkäsi seurata uutisia ja ajankohtaisohjelmia ja kommentoi niitä itsekseen. Noora lämmitti itselleen kupillisen vihreää teetä ja siirtyi omaan huoneeseensa. Hän tekisi parin tunnin ajan töitä, ennen kuin panisi vaarin yöpuulle.

Noora asetti mikkikuulokkeet korvilleen ja kirjautui koneelle. Päivystyslinja alkoi oitis vilkuttaa punaista ja piipittää puhelun merkiksi.

– Terveysportaan päivystys, sairaanhoitaja puhelimessa. Kuinka voin auttaa?

– Yritin soittaa sairaalan päivystykseen, mutta en päässyt läpi, nainen sopersi linjan toisessa päässä.

Noora kuuli taustalta lapsen kovaäänistä itkua. Ilmeisesti isä yritti rauhoitella pienokaista.

– Kerrohan ensin, kuka olet ja mikä siellä on hätänä, Noora sanoi rauhallisesti.

– On jo toinen ilta, kun Millan nenästä vuotaa hirveästi verta, nainen vaikeroi. – Koko meidän sänkymme näyttää siltä, kuin siinä olisi teurastettu eläin.

– Kerrohan minulle lapsen koko nimi ja henkilötunnus.

Noora näppäili koneelle naisen sanelemat tiedot ja tiedusteli sen jälkeen, oliko lapsi kenties kolauttanut nenänsä johonkin. Hän kirjoitti nopeasti saamansa vastaukset muistiin.

– Kuinka kauan sitä on nyt jatkunut?

Nainen kuului varmistavan ajan lapsen isältä.

– Varmaan kymmenen minuuttia.

Noora yritti rauhoitella naista kertomalla, ettei lapsi vuotaishi kuiviin ja että kyseessä oli todennäköisesti suononpää, joka oli ratkennut. Hän tiedusteli lisäksi, oliko lapsella ollut nuhaa tai allergiaa.

– Nenä on kyllä vuotanut, äiti puhui jo vakaammalla äänellä.

– Ja joskus olen epäillyt pienoista hengenahdistusta. Millä me saamme tuon vuodon lakkaamaan?

– Olettehan painaneet nenänvartta napakasti ja laittaneet kylmäpakkausta niskaan?

Perheessä oli tehty akuutit toimenpiteet, mutta vuoto ei tuntunut rauhoittuvan. Noora totesi, että jos lapsi saisi niistettyä hyytymät nenästään, vuoto voisi lakata. Lisäksi tämä voisi purskutella jääkylmää vettä suussaan.

– Jos nämä toimet eivät auta, soittakaa suoraan 112:een. Muutoin suosittelisin kosteuttavia nenätippoja, ja jos vuoto toistuu, varatkaa aika lääkärille.

Puhelun jälkeen Noora kirjasi tiedot järjestelmään ja sulki tapauksen. Hän nosti luurit korviltaan. Usko-vaari kuului naureskelevan televisio-ohjelmalle. Hyvä niin, Noora ajatteli. Hänen oli pakko jatkaa töitä.

Parin tunnin kuluttua Noora nousi työtuoliltaan ja ravisteli vartaloon. Puhelin oli soinnut jatkuvasti, mutta hän oli saanut annettua hoito-ohjeita asiakkaille. Kenelläkään ei ollut hengenhättää.

Noora avasi poninhäntänsä ja antoi ruskeiden puolipitkien hiustensa laskeutua vapaasti olkapäille. Hän pyöräytti hartioitaan ja teki käsillään muutaman venytysliikkeen. Seuraavaksi hän istuisi hetkisen Uskon kanssa olohuoneessa, valmistaisi sitten iltapalan, auttaisi vaarin petiin ja tekisi vielä parin tunnin iltavuoron Terveysportaan päivystyspalvelussa.

Noora oli työskennellyt sairaanhoitajana pääkaupunkiseudun yliopistosairaalassa melkein kymmenen vuotta. Hän oli viihtynyt työssään ensin päivystyksessä, sitten lastenpoliklinikalla. Elämä oli ollut mallillaan: Noora oli asunut huolettomassa kerrostalokaksiossa ja hänellä oli ollut ihana poikaystävä, työterveyslääkäriksi erikoistuva Panu. He unelmoivat omasta isommasta asunnosta, häistä ja lapsista, yhteisestä elämäntaipaleesta. Noora oli ollut tyytyväinen elämäänsä, mutta sitten oli tapahtunut jotain kauheaa.

Nooran vanhemmat olivat joutuneet edellisenä talvena auto-onnettomuuteen. Molemmat olivat menehtyneet kolarissa, joka oli jättänyt jälkeensä runsaan määrän kysymyksiä. Poliisi epäili syyksi huonoja ajo-olosuhteita: näkyvyys oli ollut surkea lumisateen takia, ja tie oli ollut mutkissa erityisen liukas. Tutkijat olivat arvelleet hatarasti näkyvistä renkaiden jäljistä, että kolarissa oli ollut toinenkin osapuoli. Paikalle sattunut ohikulkija oli kuitenkin löytänyt vain Nooran vanhemmat menehtyneinä katolla olevasta autosta. Pöllyävä lumi oli ehtinyt peittää jäljet, eikä tien varrella olevien talojen asukkaat olleet kuulleet tai nähneet

mitään epätavallista lähellä asuvaa Ukkosen isäntää lukuun ottamatta.

Tuo tammikuinen päivä oli muuttanut Nooran ja Uskon elämän täysin. Muistisairas vaari oli asunut Nooran vanhempien kanssa. Nämä olivat huolehtineet Uskosta, sillä he eivät halunneet sijoittaa tätä kunnan keskustassa sijaitseviin palvelutaloihin. Eikä Uskokaan halunnut. Hän halusi asua kotona, tutussa ympäristössä. Kun Nooran vanhemmat olivat menehtyneet traagisessa kuolonkolarissa, Noora oli tehnyt nopean päätöksen: hänkään ei hylkäisi Uskoa. Hän oli jättäytynyt ensin sairauslomalle ja pian irtisanonut itsensä vakituisesta työpaikastaan. Uskon ei ollut tarvinnut viettää yhtään yötä yksin kotonaan, sillä Noora oli paikannut kassinsa ja tullut tämän luokse kotitaloonsa. Ulkomailla asuvaa veljeä, Ilaria, palaaminen kotiseudulle ei ollut innostanut. Hän oli saapunut valmiiksi järjestettyihin hautajaisiin kuin vieraaksi mittojen mukaan leikatussa liituraitapuvussa.

– Veljeäsi näyttävät kiinnostavan vain rahakkaat kansainväliset bisnekset, Sylvi-täti oli paheksunut. – Sinä olet eri maata.

Ei Noorakaan olisi halunnut joutua tällaiseen osaan: hän oli syvästi järkyttynyt vanhempiensa kohtalosta ja oli itkenyt menetystään tuntikausia. Hän yritti luonnostella paperille, mitä oli tapahtunut, vaikka tiesi sen olevan turhaa. Syyn tai syyllisen löytäminen ei toisi hänen vanhempiaan takaisin. Kuskina toiminut isä ei ollut saanut sairauskohtausta, eikä lähimaastosta ollut löytynyt merkkejä tielle hypänneistä eläimistä. Nooran oli hyväksyttävä, ettei onnettomuuden kulku koskaan selviäisi.

Pian onnettomuuden jälkeen Noora oli ilmoittanut avopuolisolleen Panulle, että hän muuttaisi pysyvästi lapsuudenkotiinsa ja alkaisi huolehtia vaaristaan.

– Minähän en mihinkään pikkukylille lähde homehtumaan, Panu oli julistanut.

Noora oli yrittänyt tivata, etteikö mies rakastanut häntä tai tuntenut empatiaa Uskoa kohtaan. Panu oli vain todennut, että hänen tulevat työnsä olisivat kaupungissa, yksityisillä lääkäriasemilla. Mies oli sanojensa mukaan pohtinut eroa jo aikaisemmin, joten tapahtumat olivat tulleet hänen mukaansa melkein kuin tilauksesta. Nooran sydän oli särkynyt Panun sanoista vielä enemmän. Miten tämä saattoi olla niin julma? Nähtyään Uskon keinumassa keittiön kiikkutuolissa tyytyväisenä, hän tiesi tehneensä oikean ratkaisun.

– Oliko hyviä ohjelmia? Noora kyseli samalla kun voiteli Uskolle voileipiä.

– Olihan niitä, tämä vastasi pontevasti. – Lindin Arvi on niin hyvä uutistenlukija, vaan osaa hän hassutellakin.

– Mitäs se Arvi nyt hassutteli? Noora uteli kaataessaan kylmän vesitilkan Uskon kuumaan teehen.

– Hän sanoi, että numero seitsemässä ei ole enää viivaa.

Noora piilotti hymynsä paidan kauluksen alle.

– Ei kai sitä ollut enää silloinkaan, kun minä olin koulussa.

– Jo on maailmankirjat sekaisin, Usko huudahti. – Ilman viivaahan siitä tulee ykkönen!

– Kieltämättä se voi aiheuttaa sekaannusta, Noora myönsi. – Otahan tästä teetä ja voileipiä, niin jaksat nukkua.

– Onhan Liptonia? Usko varmisti.

Noora vahvisti, että teemerkki oli oikea ja että hän oli lisännyt juomaan lusikallisen sokeria ja sekoittanut sen hyvin. Tämän keskustelun he kävivät joka ilta. Faktan, että Arvi Lind oli ollut eläkkeellä jo parikymmentä vuotta, Noora jätti korjaamatta.

Keväinen auringonpaiste herätti Nooran ennen kelloa. Verhon raosta huoneeseen ulottuvat kirkkaat säteet paljastivat pölyhiukasten tanssahtelun huoneessa. Pitäisi siivota kunnolla, Noora ajatteli ja veti peiton hetkeksi pänsä yli. Unet olivat jääneet liian lyhyiksi jälleen kerran. Kuinka kauan jaksan tätä? hän mietti haukotellessaan hartaasti ja venyttäessään kortensa pitkäksi.

– On pakko jaksaa, hän patisti itseään ääneen ja nousi sängystä vauhdikkaasti ylös.

Ilari oli yrittänyt taivutella Nooraa hankkimaan Uskolle paikan palvelutalosta. Noora ei ollut ottanut veljensä painostusta kuuleviin korviinsa. Usko saisi asua omassa kodissaan niin kauan kuin hän pystyisi siihen omaisten avustuksella. Näin Nooran vanhemmat olivat luvanneet miehelle, kun tämä oli jäänyt leskeksi. Laitoshoidon oli kuulostanut Uskosta rangaistukselta.

– Eihän vaari välttämättä edes tajua, missä hän on, Ilari oli vedonnut Uskon muistisairauteen.

Noora ei ollut uskoa korviaan kuunnellessaan veljeään. Panu oli kompannut Ilarin mielipiteitä, vaikka hän oli mitä ilmeisimmin tuolloin jo tiennyt eroavansa Noorasta. Usko osasi liikkua kodissa vaivattomasti. Tutut tuoksut, huonekalut ja valokuvat toivat hänelle turvaa. Usko ei karkaillut pihapiiristä kuin korkeintaan tien päässä olevalle postilaatikoille. Noora uskoi, että vaarin paikka oli omassa kotona. Hän oli järjestänyt oman elämänsä uudelle tolalle, mutta Uskon ei tarvitsisi enää moiseen ryhtyä.

Osa-aikatyö kunnan terveysaseman hoitaja-avusteisella vastaanotolla oli sopivan vastuullista ja mielenkiintoista. Noora tutki potilaan ruudun takana olevan etälääkärin ohjeiden mukaisesti. Hän asetti stetoskoopin potilaan rinnalle, ja lääkäri kuuli sydämen sykkeen tai keuhkojen rahinat kuulokkeisiinsa. Ihomuutok-

set tutkittiin tarkalla kameralla: hoitaja kuvasi, lääkäri analysoi kaupungissa. Nooran työ sisälsi myös potilaiden seurantakäyntejä. Iäkkäiden ihmisten ei tarvinnut matkustaa kaupunkiin nopeiden perustutkimusten takia. Iltaisin, öisin ja viikonloppuisin Noora vastasi valtakunnalliseen päivystyspuhelimeen keikkaluontoisesti. Muutaman kuukauden jälkeen järjestely oli osoittautunut toimivaksi, vaikka yöunet jäivät joskus liian lyhyiksi. Usko oli hyvällä mielellä, vaikka hän ihmetteli yhä, missä hänen tyttärensä ja vävypoikansa olivat. Jos Usko olisi ollut fyysisesti huonokuntoisempi, Noora olisi tarvinnut kotiin enemmän apua. Nyt riitti, että kotihoito kävi kerran päivässä katsomassa, että Usko muisti syödä lounaansa. Tuttu taksikuski haki Uskon päivätoimintaan ja eläkeläisten kerhoon kahdesti viikossa. Usko oli aina mielellään lähdössä ”rientoihin”, kuten hän itse asian ilmaisi.

Kaurapuuro hautui kannen alla kattilassa, kun Noora kattoi pöydän. Usko oli pukeutut päälleen vaatteet, jotka oli edellisiltana etsitty valmiiksi. Tänään olisi kerhopäivä.

– Se on tuo Lindin Arvikin herännyt aikaisin lukemaan uutisia, Usko totesi kiikkutuolistaan.

Noora tiesi jo, että kaikki miespuoliset uutistenlukijat olivat arvilindejä.

– Kukas nainen se tänään tuuraa Nysténin Erkkiä? Usko kummasteli.

– Tulehan pöytään, niin syödään aamupala, Noora kehotti. – Taksi-Sampsä tulee hakemaan sinut tunnin päästä, ja minullakin on tänään jännä työpäivä.

– Mikä sinua nyt niin jännittää? Usko kysyi.

– Meillä vaihtuu lääkäripalveluiden tuottaja, joten työskentelemme tästedes uuden lääkärin kanssa.

Voiko paluu kotikylään olla jonkin uuden alku?

Kun Nooran vanhemmat kuolevat auto-onnettomuudessa, hän päättää muuttaa takaisin maaseudulle huolehtiakseen muistisairaasta vaaristaan. Avomies Panu ei muuttoa sulata, vaan haluaa erota. Särkyneestä sydäimestä huolimatta Noora tietää tekevänsä oikein.

Noora pestautuu sairaanhoitajaksi kylän pienelle terveysasemalle, jossa lääkärit hoitavat potilasaikoja myös etäyhteydellä. Eräänä päivänä Nooran pasmat menevät pahemman kerran sekaisin, kun ruudulle ilmestyy lääkäri, josta hän ei ole saada silmiään irti. Harmi vain, että Noora ei ole ainoa, joka on iskenyt silmänsä mieheen...

Greta Kiiski kirjoittaa ihastuttavia, romanttisia rakkaustarinoita, jotka ovat saavuttaneet vankan lukijakunnan.